

Спорожніле місто. Зграя

КУПИТИ

Перша книга всесвітньовідомої серії «Зграя».

Під час землетрусу Щасливцеві вдалося вибратися живим із заваленого притулку для собак, і він знову стає вільним бродячим псом. У зруйнованому та спустошеному місті він зустрічає колишніх домашніх собак, яких господарі покинули і прирекли на смерть без їжі та прихистку. Щасливець намагається навчити їх виживати в новому світі й пробудити в них собачий дух. Але для цього вони мають стати зграєю, забути про відданість людям і тікати з небезпечного міста.

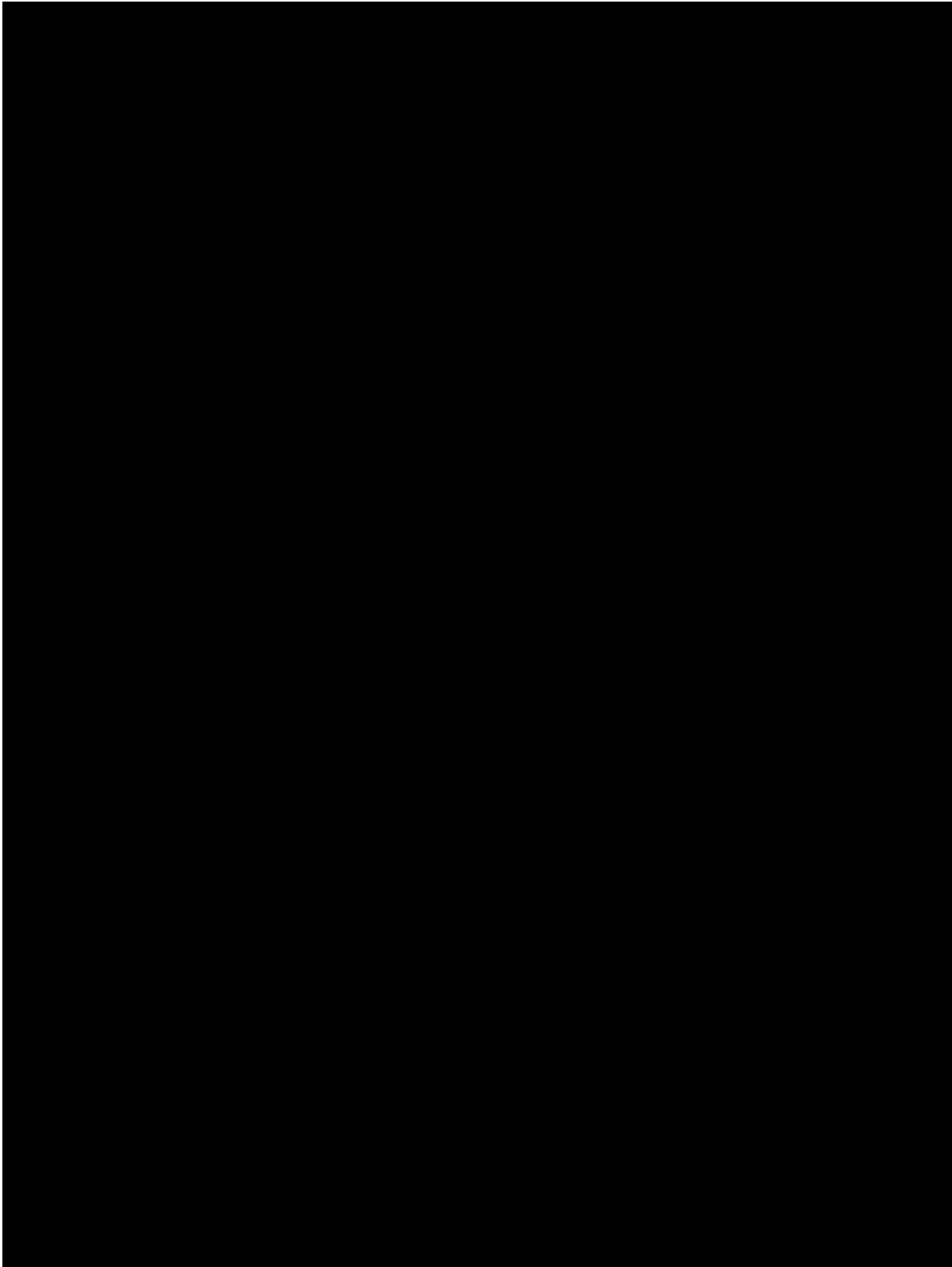
Вперше українською — бестселер
від автора серії «КОТИ-ВОЯКИ»

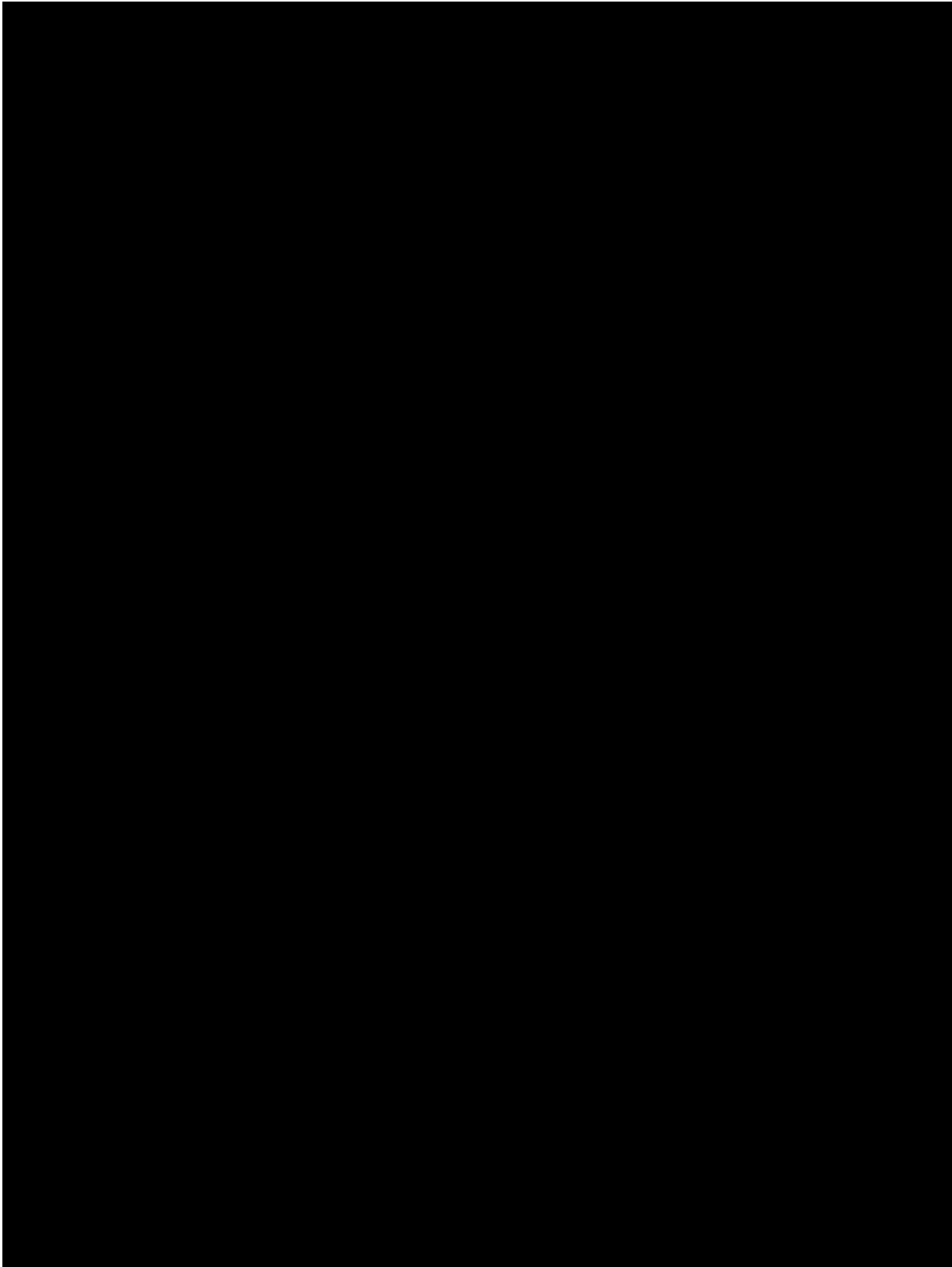
Ерін Гантер

ЗІГРАЯ

Спорожніле місто

Собаки — не люди. Відданість —
їхня зброя. Виживе той, хто довіриться
внутрішньому духу.

Erin Hunter
Survivors

Book one: The Empty City

Published by arrangement with The Van Lear Agency LLC

Гантер Ерін
Серія «Зграя»
(заснована у 2020 р.)
Книга перша: «Спорожніле місто»

Пер. з англ. Я. Чорногуз
Худ. О. Панченко
Х.: АССА, 2021

© Working Partners Limited, 2012

© ПП «АССА», 2021

© Панченко О. І., дизайн, 2020

© mrgaser, e-pub, 2021

ISBN 978-617-7670-38-3

Аннотація

Під час землетрусу Щасливцеві вдалося вибратися живим із заваленого притулку для собак, і він знову стає вільним бродячим псом.

У зруйнованому та спустошеному місті він зустрічає колишніх домашніх собак, яких господарі покинули і прирекли на смерть без їжі та прихистку. Щасливець намагається навчити їх виживати в новому світі й пробудити в них собачий дух. Але для цього вони мають стати зграєю, забути про відданість людям і тікати з небезпечного міста.

Ця книга належить **Видавництво «АССА»**, м. Харків.

Знайомтесь: ТІ, ЩО ВЦІЛИЛИ

САМІТНИКИ

Щасливець —

золотаво-білий пес з густим хутром, помісь шетландської вівчарки та золотистого ретривера; брат Белли.

Старий Мисливець —

великий кремезний пес з квадратною мордою.

ПОВІДКОВІ СОБАКИ

Белла —

золотаво-біла собака
з густим хутром, помісь
шетландської вівчарки
та золотистого ретривера;
сестра Щасливця.

Марта —

нюфаундленд з чорним
густим хутром
та широкою головою.

Бруно —

великий коричневий
бійцівський собака
з густим хутром
і сильними щелепами,
помісь німецької вівчарки
та чау-чау.

ПОВІДКОВІ СОБАКИ

Мікі —

гладкошерстий чорно-білий фермерський собака, бордер-колі.

Ритка —

маленька біла собачка з коричневим хвостиком, помісь білого вест-хайленд тер'єра та джек-рассел тер'єра.

Сонечко —

мальтійська болонка з довгим білим волоссям.

Альфі —

невеликий кремезний собака з квадратною зморшкуватою мордою та строкатим коричнево-білим хутром.

ВІЛЬНІ СОБАКИ

Солодуня —

сухорлява гладкошерста
хортиця з бежево-сірим
хутром і довгою вузькою
мордою.

ЛЮТОПСИ

Бритва —

велика, гладкошерста
й мускуляста собака
доберман, альфа лютопсів.

Стилет, Кинджал —

мускулясті пси-добермани,
зі стоячими вухами
та гострими іклами.

Ця книга належить **Видавництво «АССА», м.Харків.**

Присвячується Люсі Філіп

Пролог

Гирк потягнувся, позіхнув і вдоволено дзявкнув. Цуценята-одновивідки борсалися навколо: він відчував їх за дотиками крихітних лапок, теплом тіл і частим стукотом маленьких сердець. Перелазячи через Гирка, Скава сперлася лапою йому на око. Він мотнув головою й перевернувся. Скава впала і, як завжди, обурено заскавчала, а він лизнув її носика, аби заспокоїти.

Мама-собака стала над ними і, даючи ладу, кожного тицьнула носом, дбайливо облизала мордочки та маленькими кроками окреслила щовечірнє сноколо, а тоді огорнула своїм тілом малечу, яка готувалася до сну.

— Не спи, Гирку! Мамуся ще не розповіла історію! — це знову була Скава, нахабна й вимоглива, як зазвичай. Мама-собака ще раз ретельно вилизала малят, аби вгамувати їхнє попискування.

— Хочете послухати про Борвій собак?

Хвиля захоплення пробігла Гирковою спиною — і він нетерпляче дзявкнув:

— Так!

— Знову? — заскімлила Скава.

Але інші цуценята вже полізли через неї, не звертаючи уваги на її обурене скавучання.

— Так, мамо! Про Борвій собак!

Мама-собака вмостилася зручніше й почала низьким, урочистим голосом, ритмічно постукуючи хвостом по підлозі:

— Ось вам розповідь про Блискавця, найспритнішого серед собак-войовників, улюбленця Небо-Псів, які за ним наглядали... Та тільки заздрила йому Собака-Земля, бо здавалося їй, що той надто довго живе на світі. Вирішила вона, що вже час Блискавцю померти, а їй здобути його життєву силу. Але пес-войовник був такий швидкий і спритний, що міг утекти не тільки від жахливих Гаркунів Собаки-Землі, а й навіть від самої смерті!

— Я хочу бути, як Блискавець, — сонно пробурмотів Зойк. — Я теж зможу швидко бігати. Авжеж, зможу.

— Цить! — кинула Скава, тицьнувши золотошерстою лапкою братика в ніс. Хоча вона спершу й невдоволено скімлила, Гирк добре знав, що сестричка любить цю історію чи не найбільше за всіх.

— І почалося тоді перше велике бойовище, — продовжувала мама-собака приглушеним голосом. — Зчинився жахливий Борвій собак. Пси з усього світу зійшлися в битві за право володарювати на землі. Складено безліч історій про ті страшні часи; багато героїв тоді повстало, та ще більше полягло.

Собака-Земля очікувала, що життєву силу Блискавця нарешті буде вивільнено, і вона забере його тіло, яке належало їй по праву. Але пес-войовник був дуже вигадливий; він сподівався, що завдяки спритності зможе уникнути смерті. І тому Собака-Земля влаштувала для нього пастку.

Гавка нашорошила вушка:

— Це так підступно!

Мама лизнула її:

— Зовсім ні, Гавко. Собака-Земля мала право забрати Блискавця. Це одвічний закон. Коли ваш тато-пес помер, його тіло теж узяла земля.

Цуценята вмиль посерйознішали і далі слухали мовчки.

— Блискавець прагнув уціліти в Борвії собак. Він так швидко носився між псами, які билися, що ті не встигали не те що вчепитися в нього й пошматувати його тіло зубами й кігтями, а навіть розгледіти його! І коли він, майже неушкоджений, мав ось-ось виборсатися з бойовища, Собака-Земля послала Гаркуна, який розверзнув перед Блискавцем прірву.

Хоч Гирк і чув цю історію багато разів, він затамував подих і міцно притиснувся до цуценят-одновивідків: а раптом цього разу Блискавець упаде, і страшне провалля поглине його!

— Блискавець бачив, як розкривається паща землі, аби його проковтнути, але ж він так розігнався, що вже не міг зупинитися! Пес ніби заляк, розуміючи, що за мить стане здобиччю Собаки-Землі. Він забув, що є улюбленцем Небо-Псів. Бо саме тоді, коли Блискавець летів у прірву назустріч своїй смерті, Небо-Пси наслали страшний вихор, швидкий і потужний, і той вихор спіймав його, закрутив і підняв аж до неба. Там, поруч із Небо-Псами, він лишається і донині.

Цуценята міцніше пригорнулися до мами-собаки й підвели на неї свої оченята.

— І він залишатиметься там завжди? — спитав Зойк.

— Так. Коли виють Небо-Пси, а в небі спалахує вогонь, то Блискавець мчить униз і дражнить Собаку-Землю, бо знає, що вона ніколи його не спіймає. — Мама лизнула сонну мордочку Гирка, який ледь розплющував очі. — Подейкують, буцімто одного дня зчиниться нове бойовище, коли пси розгнівають Собаку-Землю. І тоді пес повстане проти пса, і видатні герої піднімуться і поляжуть.

Зморений Зойк солодко позіхнув:

— Але ж це буде нескоро?

— Ох, цього ми не знаємо. Може, скоро, а може, й ні. Ми маємо завжди бути пильними, аби вчасно помітити знаки. Кажуть, коли світ перекинеться догори дригом і трісне, тоді зчиниться новий Борвій собак, і нам доведеться знову битися, щоб уціліти.

Гирк дозволив повікам зімкнутися. Він обожнював поринати в сон під звуки маминих розповідей. Він знав, що так має бути завжди: її голос, що стихає, аж поки сон не візьме його та цуценят-одновивідків. Гирк відчув, як мама-собака огортає його своїм тілом, і почув кінець історії. Щоразу вона закінчувалася отак:

— Остерігайтеся, мої маленькі. Остерігайтеся Борвію собак...

Розділ 1

Щасливець прокинувся від моторошного відчуття, що змушувало тремтіти кістки та сторчма підіймало хутро. Він схопився на лапи й загарчав.

Ще мить тому йому марилося, ніби він знову маленький, у повній безпеці щенячої зграї. Проте заспокійливий сон уже розвіявся. Повітря дрижало від загрози, аж мурашки бігали по шкірі. Якби ж то побачити того, хто наближався, щоб зустріти його очі в очі — одначе потвора залишалася невидимою і не мала запаху. Пес нажахано завив. Це не страхітлива казочка на ніч — страх був реальним.

Щасливця розривало від бажання тікати, однак він міг лише панічно шкребтися, гарчати й дряпатися. Бігти було нікуди: дротяна клітка оточувала його з усіх боків. Він так несамовито намагався проштовхнутися крізь ґрати, що м'язи аж зводило від болю. А коли з гарчанням задкував, дріт із протилежного боку болюче вгризався в задні ноги.

Інші були поруч... Знайомі тіла, знайомі запахи. Собаки, замкнені в цьому жахливому місці так само, як і він. Щасливець підвів голову й зайшовся гавкотом, нескінченним, пронизливим і відчайдушним, хоча й розумів, що жоден пес не зможе йому допомогти. Його голос потонув у хорі несамовитого гвалту.

Усі вони були *в пастці*.

Чорний жах охопив його. Кігті шкребли земляну підлогу, але він знав, що це марно.

Щасливець почув дружній, заспокійливий запах собаки-прудкобігунки в сусідній клітці, який тепер перебивався гірким присмаком небезпеки та страху. Він заскавчав, притиснувся ближче до неї і навіть через ґрати відчув тремтіння її м'язів.

— Солодуню? Солодуню, щось насувається. Щось лихе.

— Так, я відчуваю! Що це?

І де довголапі? Саме довголапі тримали їх поневоленими в цій *Пастці*. Але вони завжди дбали про собак. Приносили їжу та воду, клали підстилки, прибирали послід...

Звісно, довголапі зараз прийдуть за ними.

Навколо всі валували й завивали, і Щасливець приєднався до решти:

— *Довголапі! Довголапі, воно ЙДЕ...*

Раптом долівка під ним здригнулася, клітка затрусилася... І зненацька запала жахлива тиша. Щасливець присів, залякнувши від жаху.

А тоді навколо вибухнув хаос.

Незрима потвора була тут... Стала своїми лапищами просто на *Пастку*.

Щасливця відкинуло назад, до задньої стінки, і притиснуло до дротів. А весь світ здіймався і знову падав. За кілька вбивчих миттєвостей пес уже не розумів, де верх, а де низ. Потвора збила його з лап, покотила, оглушила гуркотом важких уламків і дзенькотом розбитої світлокриги. Здійняла хмари брудної пилюки й засліпила очі. Валування, виття й верещання нажаханих псів розривали йому череп. Величезний шмат стіни з оглушливим гуркотом вдарився об підлогу біля клітки перед самісіньким його носом — і розвалився на шматки. Щасливець відсахнувся. Невже це Собака-Земля намагається забрати його?

А тоді так само несподівано, як і з'явилася, потвора зникла. Ще одна стіна впала, здійнявши в повітря хмару задушливого пилу; з пронизливим скреготом репнув дріт, і його клітка перекинулася й рухнула на землю.

Запала пронизлива тиша. У роті відчувався їдкий присмак металу. «*Кров!* — майнуло Щасливцеві. — *Смерть...*»

Живіт скрутило новим спазмом жаху. Пес лежав на боці, затиснутий між дротами зім'ятої клітки, намагаючись вивільнитися різкими ривками дужих ніг. Клітка грюкала й хиталася, але він ніяк не міг підвестися. «Ні, не вийде, — подумалося йому. — *Я в пастці!*»

— Щасливцю! Щасливцю, ти живий?

— Солодуню? Де ти?

Її довгаста морда притиснулася до нього крізь погнуті дроти.

— Дверцята моєї клітки — вони розбилися, коли вона впала... Я думала, що помру. Але тепер я вільна, Щасливцю! А ось ти...

— Допоможи мені, Солодуню!

Раптом він зрозумів, що більше не чує розпачливого скавуління. Невже інші собаки?.. Ні! Не можна навіть думати про таке! І тоді він завив — аби тільки порушити цю страшну тишу.

— Гадаю, я можу трохи посунути клітку, — мовила Солодуня. — Твої дверцята також зламані. Можливо, у нас вийде їх відчинити. — І, вчепившись зубами у дріт, вона щосили потягла.

Щасливець неймовірними зусиллями намагався зберігати спокій: адже його розривало від бажання несамовито битися об цю клітку, аж поки вона не розлетиться вщент. Він шалено молотив задніми лапами, крутив головою і гриз дріт. Солодуня потроху сунула клітку вперед, час від часу зупиняючись, щоб розгребти каміння.

— Ось. Вона піддається. Зачекай, поки я...

Проте Щасливець не міг більше чекати. Верхній куток дверцят був розламаний, і пес викручувався, поки не вхопився за дріт зубами, а тоді просунув передню лапу в щілину та натиснув щосили.

Дріт заскрипів і піддався, різко вдаривши Щасливця в подушечку лапи — зате дверцята зрушили з місця й нахилилися. Звиваючись та викручуючись, він нарешті виліз із клітки й випростався.

Щасливець стояв, підібгавши хвоста й міцно затиснувши його між ногами, і намагався вгамувати тремтіння м'язів і шкіри. Ні він, ні Солодуня не могли відірвати погляду від кривавого хаосу, що панував навколо. Повсюди зігнуті, розірвані клітки й пошматовані тіла. Гладкошерстий малий лежав на підлозі неподалік від них — неживий, із порожніми очима. А під стіною, що впала останньою, все ще смикалася чиясь задня лапа, що стирчала з-поміж каміння... *Пастку* оповив запах смерті.

Від смутку й горя Солодуня заскавучала.

— Що це було? Що *трапилося*?

— Гадаю... — голос Щасливця затремтів і зірвався. Він спробував удруге: — Це був Гаркун. Моя мама часто розповідала про Собаку-Землю і Гаркуна, якого вона насилає. Гадаю, це був Великий Гаркун.

— Забираймося звідси! — у голосі Солодуні чувся страх.

— Так, — Щасливець повільно позадкував, струснувши головою, аби відкараскатися від запаху смерті. Але той тягнувся слідом, забиваючи ніздрі.

Пес перелякано роззирнувся довкола. З протилежного боку, там, де стіна впала на інший ряд кліток і розвалилася на безладну купу уламків, крізь хмари куряви пробивалося яскраве світло.

— Туди, Солодуню, де каміння розсипалося. Хутко!

Її не треба було підганяти: вона вже мчала на світло, перестрибуючи через уламки. Відчуваючи, як саднить поранена лапа, Щасливець обирав шлях обережніше і весь час нервово озирався: чи не з'являться довголапі. Невже вони не прийдуть подивитися на руйновище?

Пес здригнувся, почав рухатися швидше й вистрибнув на вулицю слідом за Солодуною. Але й тут довголапими навіть не пахло.

Ошелешений, Щасливець зупинився й занюшив повітря. Запах був дивний...

— Вшиваймося звідси, — стиха пробурмотів він до Солодуні. — Не знаю, що тут трапилося, але нам треба якнайшвидше тікати, поки вони не повернулися.

Солодуня жалібно заскавчала, опустивши голову:

— Щасливцю, наврод чи тут лишився хтось із довголапих.

Вони йшли неквапливо, у повній тиші, яку порушувало лише віддалене виття розбитих шумокліток. У животі Щасливця наростало відчуття загрози: більшість доріг і знайомих йому вулиць засипано уламками. Проте він наполегливо винюхував шлях поміж розтروчених будівель, крізь заплутані клубки зміїстих дротів, що стирчали з-під землі. Хай там що думала собі Солодуня, Щасливець упевнений: довголапі невдовзі повернуться. І в той момент він волів бути якнайдалі від зруйнованої *Пастки*.

Уже сутеніло, коли він нарешті відчув, що можна розслабитися. До того ж Щасливець бачив, що Солодуня ледь тримається. Певно, прудкобігункам довгі відстані даються не так легко, як короткі ривки. Він озирнувся й довго дивився туди, звідки вони прийшли: на тіні, які видовжувалися на землі, на безмежний простір, який потроху танув у пільмі. Його шкірою пробіг дроз — які ще істоти, налякані та голодні, зачаїлися там, у темряві?

Втеча від Великого Гаркуна геть їх виснажила. Солодуня, насилу перебираючи лапами, окреслила щовечірнє сноколо, а тоді впала на землю, вклала голову на передні лапи й заплющила змучені очі. Щасливець умостився поруч, притиснувшись до неї, щоб зігрітися й заспокоїтися. «Мені ще не варто засинати, — подумав він. — Чатуватиму далі... так...»

Прокинувся Щасливець раптово. Усе його тіло тремтіло, а серце калатало так, що ледь не вистрибувало з грудей.

Він проспав усе несонце. Йому снилося віддалене гарчання Великого Гаркуна, ниття й верещання шумокліток і нескінченні ряди довголапих, що тікають. Проте зараз навколо не було й сліду інших живих істот. Місто видавалося геть спорожнілим.

Солодуня ще спала під кущем терену. Її лискучі боки плавно підіймалися й опускалися з кожним подихом. Цей глибокий Солодунин сон був таким безтурботним і заспокійливим. Однак тепер Щасливець не потребував приємного тепла її сплячого тіла; зараз йому треба, аби вона прокинулася й пильнувала разом із ним. Пес тицьнув носом у довгу Солодунину морду й узявся облизувати їй вуха, аж поки вона не відповіла йому задоволеним гарчанням. Прудкобігунка звелася на ноги, обнюхуючи й облизуючи його у відповідь.

— Як твоя лапа, Щасливцю?

Її слова миттєво повернули пекучий біль. Згадавши про рану, він обнюхав подушечку передньої лапи. Шарпкий червоний слід пульсував та ятрив. Щасливець обережно лизнув його. Рана закрилася зовсім нещодавно, і він не хотів, аби вона знову почала кровити.

— Здається, вже краще, — у його голосі було більше надії, аніж у його серці; а коли вони вдвох вилізли з-під густого гілля, Щасливець геть занепав духом.

Перед ними простяглася розбита дорога — геть здіблена й перерізана тріщинами. Із розколотої землі стирчала довга труба, з якої бив струмінь води, утворюючи в повітрі яскраві різнокольорові смуги. Хаос був скрізь, куди не глянь. І проміння Собаки-Сонця, яке піднімалося над покорченими міськими вулицями, виблискувало на покрученому залізі. Там, де колись розлягалися сади, блищала величезна пляма води, а домівки довголапих, які завжди здавалися

такими високими й міцними, тепер були зім'яті, ніби їх потовк гігантський довголап'ячий кулак.

— Це справді Великий Гаркун, — з острахом і благоговінням мовила Солодуня. — Ти тільки поглянь!

Щасливець здригнувся.

— Ти мала рацію щодо довголапих. Тут їх були незчисленні зграї. А тепер я не бачу жодного. — Він нашорошив вуха та скуштував повітря: лише пил і застарілий сморід. Свіжих запахів немає. — Навіть шумоклітки не рухаються.

Щасливець подивився на одну таку шумоклітку, що лежала неподалік: вона перекинулась на спину, а її морду до половини засипало уламками зруйнованої стіни. Крізь її металеві боки пробивалося світло, однак вона не ревіла й не гримала — здавалася мертвою.

Солодуня виглядала спантеличеною:

— Ніколи не розуміла, нащо вони їм. Як ти їх назвав?

Щасливець здивовано глянув на неї. Невже вона справді не знає, що таке шумоклітки?

— Шумоклітки... Ну, довголапі використовують їх, щоб пересуватися. Вони не можуть бігати так швидко, як ми.

Йому не вірилося, що Солодуня не знає таких простих речей про довголапих. Він завагався: чи варто залишатися разом із нею? Солодунина наївність навряд чи допоможе в боротьбі за виживання.

Щасливець знову занюшив повітря. Новий запах міста не подобався йому. Він відчував нудотливі подуви смерті та небезпеки. «Тут більше не пахне місцем, де собака може почуватися, як удома», — подумав він.

Пес підбіг до тріщини в землі, з якої струменіла вода. У западину набралось справжнє озерце, масна поверхня якого переливалася яскравими барвами. Вода мала якийсь химерний запах, який Щасливцеві був огидний, однак його надто вже палила спрага, аби тим перейматися. Тож він заходився пожадливо хлебтати воду, силкуючись не зважати на гидотний присмак. Поряд із собою на воді він побачив відображення Солодуні, яка теж втамовувала спрагу.

Вона першою підняла мокру морду, облизуючи гострі вуса.

— Тут якось надто тихо, — пробурмотіла вона. — Нам треба мерщій забиратися з цього довголап'ячого містечка. — Солодунина шерсть настовбурчилася. — Тікаймо до пагорбів. Знайдемо дику місцину.

— Тут так само безпечно, як і будь-де, — відказав Щасливець. — Ми можемо скористатися довголап'ячими будинками і, певно, знайдемо там харчі. І повір мені, тут є безліч місць, де можна сховатися.

— Безліч місць, де можуть сховатися *інші*, — заперечила вона. — Мені таке не до вподоби.

— Чого тобі боятися? — Її струнка й граційна статура та довгі ноги, здавалося, були створені для того, щоб нестися крізь високу траву. — Упевнений, ти бігаєш швидше за всіх!

— Не там, де на кожному кроці тупики й закапелки. Не в місті, — вона роззирнулася навколо, — де самі закутки. Мені потрібен простір для бігу. Тільки тоді я здатна набрати швидкість.

Щасливець теж обвів поглядом місцину. Солодуня мала рацію: звідусіль їх оточували напівзруйновані будівлі. Хтозна, може, її занепокоєння виправдане?

— Гаразд, пропоную принаймні рухатися. Хто-небудь із довголапих може досі бути неподалік, незалежно від того бачимо ми його чи ні. І мені зовсім не хочеться знову потрапити до *Пастки*.

— Мені так само, — погодилася Солодуня, копилячи губу, з-під якої видніли міцні білі зуби. — Треба пошукати інших собак. Нам потрібна хороша, сильна зграя!

Щасливець підозріло наморщив морду. Він аж ніяк не був зграйником — зграйним собакою. І ніколи не розумів, що привабливого у спільному житті з величезним натовпом псів, де всі залежать один від одного та ще й мусять коритися альфі. Йому не потрібна була нічия допомога, і ще менше він хотів, аби хтось потребував її від нього. Від однієї лише думки, що йому, можливо, доведеться покластися на іншого собаку, Щасливця проймав дроз.

«*Авжеж, у Солодуні геть інша думка*», — зітхнув він. Її аж розпирало від захоплення, і вона натхненно правила своєї:

— Ти б полюбив мою зграю! Ми разом бігали, полювали, ловили зайців і ганяли щурів... — Вона раптом замовкла й зажурено

поглянула на околиці зруйнованого міста. — А тоді прийшли довголапі й усе зіпсували.

Почувши тугу в її голосі, Щасливець не міг не запитати:

— Що сталося?

Солодуня обтрусилася:

— Вони оточили нас. Їх було дуже багато, і всі вкриті однаковим коричневим хутром! І тільки наше правило — триматися разом — дозволило їм загнати нас у пастку. Але, — і вона люто загарчала, — ми б не кинули напризволяще жодного пса! Це закон зграї. Ми тримаємося разом у світлі часи і... в темні... — Солодуня замовкла, відвівши погляд і тихенько заскавуліла.

— Твоя зграя була з тобою в *Пастці*? — співчутливо пробурмотів Щасливець.

— Так... — вона залякла на місці. — Зажди, Щасливцю... Ми повинні повернутися туди!

І Солодуня розвернулася, щоб рушити назад, але Щасливець стрімголов кинувся їй напереріз і заступив шлях:

— Ні, Солодуню!

— Ми *повинні*! — Щасливець метнувся вбік, аби не дати їй прослизнути повз нього. — Вони — моя зграя. Я не можу піти, не довідавшись, що з ними сталося! Якщо бодай хтось із них досі...

— Ні, Солодуню! — гиркнув Щасливець. — Ти бачила, що сталося з тим місцем!

— Але ми могли чогось не побачити...

— *Солодуню*, — він намагався говорити якнайспокійніше й ніжно лизнув їй ніс. — Там усе зруйновано. Вони всі мертві, їх забрала Собака-Земля. А нам небезпечно тут стирчати — довголапі можуть повернутися...

Здається, це її переконало. Солодуня розвернулася, ще раз поглянула через плече, а тоді, глибоко зітхнувши, рушила вперед.

Щасливець намагався не видати свого полегшення. Він ішов поруч, майже впритул до неї, і їхні боки торкалися з кожним наступним кроком.

— А в тебе були друзі в *Пастці*? — спитала Солодуня.

— У мене? — з удаваною легкістю перепитав Щасливець, сподіваючись її підбадьорити. — Ні, дякую. Я пес-самітник.

Солодуня змріяла його здивованим поглядом:

— Так не буває. Кожному собаці потрібна зграя.

— Тільки не мені. Мені подобається бути одинаком. Тобто, я розумію, що для деяких собак зграя — найліпший варіант, — поспіхом додав він, аби не образити її почуття, — але я живу сам, відколи покинув щенячу зграю. — Він не втримався і на цих словах гордовито задер голову. — Я здатен сам подбати про себе. Не існує кращого місця для собаки, ніж місто. Я покажу тобі! Можна знайти їжу, і теплі закутки для сну, і захистки від дощу...

Але чи це досі так?

На мить він завагався й уважно оглянув зруйновані вулиці: скрізь розбиті стіни будинків, розтрощена світлокрига й покинуті шумоклітки. *«Тут небезпечно, — подумав Щасливець. — Нам треба вшиватися звідси якнайшвидше».*

Не те, щоб він збирався ділитися своїми страхами із Солодунею; вона вже й так була нажахана. От якби знайшлося щось, що відволіче її...

Туди!

Від захвату Щасливець голосно та дзвінко гавкнув. Вони саме завернули за ріг — і тут, просто на дорозі, він побачив *дещо*. Щасливець відчув запах — *їжа!*

Він кинувся бігти і з розгону скочив на велику металеву коробку. Йому раніше доводилося бачити, як довголапі кидали в такі коробки-тухлянки різний непотріб і надійно закривали їх. Тож Щасливець ще жодного разу не мав змоги поласувати недоїдками звідти. Але тепер вона перекинулась, а її напівзогнилий вміст розсипався по землі. Чорні ворони стрибали та юрмилися навколо. Щасливець підняв голову й гавкнув на повний голос. Наполохані птахи, обурено каркаючи, розлетілися.

— Мерщій! — крикнув він, стрибнувши на смердючу купу. Солодуня радісно скочила слідом.

Коли Щасливець винюхував собі щось у кагаті недоїдків, знову почулося приглушене пурхання — ворони поверталися. Пес підстрибнув, намагаючись схопити щелепами одного із птахів, — але той злетів, швидко й сильно б'ючи крилами. Щасливець устиг рикнути навздогін вороні, але, приземлюючись після стрибка, послизнувся на

багні. Тієї ж миті рана вибухнула болем, наче ікла найлютішого хорта прорізали його лапу знизу доверху. Пес не зміг стримати розпачливого стогону.

Тоді вже Солодуня почала носитися, як несамовита, намагаючись розігнати ворон, а Щасливець сів зализувати рану, аби втамувати біль. Він пожадливо вдихав повітря, насолоджуючись запахами, якими парували розкидані по землі купи їжі. Вдоволення потроху поверталось до нього й відволікало від болю.

Поки пси обнюхували відвойовані у ворон наїдки, відчуття повного щастя не залишало їх. Солодуня витягла курячі кістки з картонного відерця, а Щасливець знайшов шмат хліба. Однак їхня здобич була скромною порівняно з тим апетитом, який вони собі нагуляли.

— Нам доведеться голодувати в цьому місті, — застогнала Солодуня, облизуючи порожнє відерце, яке ще мить тому було повне. Прудкобігунка притиснула його до землі лапою й запхала всередину носа.

— Обіцяю тобі, що ні. Тут іще не все вишкребли з тухлянок. — Щасливецьві пригадалось місце, яке він завжди відвідував. Пес ніжно тицьнув носом Солодуню в бік: — Я поведу тебе туди, де ми харчуватимемося, наче повідкові собаки.

Солодуня недовірливо підняла вуха:

— Справді?

— Справді. Те місце змусить тебе змінити думку про місто.

Щасливець упевнено попрямував уздовж дороги, а його рот наповнився слиною від самої думки про можливість чимось підживитися. Солодуня бігла поруч. Дивно, але він почувався щасливим в її товаристві. І йому подобалося те відчуття, коли він допомагав їй. До цього часу зазвичай він насолоджувався своєю самотністю, але... тепер він був не сам.

Хтозна, може, Великий Гаркун змінив не лише місто?

Розділ 2

Вони йшли порожніми вулицями, і Солодуня міцно притискалася до Щасливцевого боку. Він очікував побачити інших собак і, безперечно, — довголапих. Проте місто було спорожнілим і якимось аж занадто тихим. Принаймні вони вчули кілька собачих запахів, і це давало надію. Щасливець спинився, щоб обнюхати перевернуте довголапське сидіння, помічене лютопсом.

— Навряд чи вони далеко, — перервала його думки Солодуня. Вона теж нахилилася понюхати й нашорошила вуха. — Це дуже чітке повідомлення. І тут таки є інші собаки! Ти їх відчуваєш?

Шерсть на Щасливцевій спині наїжачилася від обурення: *«Чому Солодуні так важливо знайти зграю? Чи їй недостатньо його товариства?»*

— Схоже, що ці собаки вже давно пішли звідси, — мовив він, озираючись. — Ми не наздоженемо їх.

Солодуня підняла ніс, принохуючись:

— А я відчуваю, що вони близько.

— Тут такий міцний дух тільки тому, що це була їхня територія. Вони позначали її знову й знову. Кажу тобі, Солодуню, вони вже далеко звідси. Я здатен відчути їхній запах на значній відстані.

— Справді? — у голосі Солодуні знову зазвучав сумнів. — Але я зможу наздогнати їх. Я можу наздогнати *будь-що*.

«Чого я її втримую? — дивувався собі Щасливець. — Якщо Солодуні так свербить знайти зграю, треба просто сказати їй: біжи так швидко, як тобі заманеться».

Замість цього, він мимоволі застережливо загарчав:

— Ні, Солодуню, не можеш. Точніше, я маю на увазі, тобі *не варто* цього робити, — швидко додав Щасливець, помітивши, як вона наїжачується. — Ти не знаєш міста і заблукаєш.

Солодуня сумно покрутила носом, винюхуючи повітря, а тоді розпачливо гавкнула:

— Чому все так, Щасливцю? Мені було так добре. Я мала чудову зграю. І моя зграя була щасливою й вільною і не завдавала жодної шкоди довголапим. Якби ж вони тільки дали нам спокій! Якби ж вони тільки не запроторили нас до тієї дурної *Пастки*...

І вона приречено залякла на місці. Щасливець сів поруч, сподіваючись, що знайде правильні слова. Утім він не звик дбати про когось. А зараз він і так відчував у серці біль, без якого запросто обійшовся б.

Щасливець уже розкрив рота, аби сказати Солодуні бодай щось, але застиг, вражено спостерігаючи, як зграя скажених істот із вереском вивалює на вулицю просто перед ними.

Пес відчув, як хутро на зашийку наїжачилося, а спина заціпеніла. Спершу він вирішив, що войовничі зубасті клубки хутра — то гострокігті, але потім зрозумів, що вони інші — геть інші. Круглі тіла й пухнасті хвости, і вони не шипіли. Це точно не собаки і не гігантські щури. Щасливець попереджувально загавкав, але жодна з тварин не відреагувала: вони були надто заклопотані, сперечаючись через кістяк, настільки обгризений, що вже неможливо зрозуміти, якій істоті він належав раніше.

Поруч із ним стояла насторожена Солодуня й дивилася на звірів. А тоді повернулася й тицьнула носом його в шию:

— Не переймайся; вони нам не зашкодять.

— Ти впевнена? — спитав Щасливець. Він роздивився морду однієї з тварин: якась зловісна чорна маска, а рот ошцирений щільно посадженими маленькими жахливими зубами.

— Це єноти, — відповіла Солодуня. — Усе буде гаразд, якщо ми дамо їм дорогу. Не звертай на них уваги — і вони не відчуватимуть загрози. Певна, що вони такі ж голодні, як і ми.

Щасливець рушив вулицею слідом за подругою. Відходячи, Солодуня кинула на єнотів злий, сторожкий погляд. Щасливець зробив так само, нервово здригнувшись.

«Ми не єдині тут шукаємо, чим би наповнити шлунки», — усвідомив він. Серед цих руїн, що лежали на здибленій землі,

можливість просто підібрати щось їстівне зникла. Тепер ішлося про виживання.

Він побіг швидше, радіючи нагоді забратися якомога далі від єнотів.

За кілька вулиць Щасливець відчув знайомий запах і радісно гавкнув. Це був той самий провулок, який він шукав! Пес пробіг трохи вперед, а тоді всівся й почухав задньою лапою за вухом, насолоджуючись передчуттям того, як зрадіє Солодуня. Аромат їжі посилювався. Принаймні в цьому місці він міг гарантувати їй поживу.

— Ходімо! — гавкнув Щасливець. — Обіцяю, ти не пошкодуєш.

Вона наблизилася до нього та здивовано нахилила голову набік, як курка.

— Що це за місце?

Щасливець кивнув на вітрини зі світлокриги. Скрізь були довгі труби. Зазвичай вони видихали в повітря пару з ароматом курятини — але не сьогодні. Однак, безперечно, це було гарне місце. Схвильований, Щасливець зробив кілька кіл, швидко махаючи хвостом.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

КУПИТИ